

Ujku dhe shtatë kecat

Na ishte njëherë një dhi, që kishte shtatë keca, të cilët i donte, ashtu siç i don nëna fëmijët e saj. Një ditë ajo desh të shkojë në pyll dhe të marrë ushqim. Atëherë i thirri që të shtatë dhe ju tha: unë do të shkoj në pyll dhe ju ruajuni nga ujku; nëse ai futet brend ju han me kokë e këmbë. Keqbërësi shtihet shpesh, por keni kujdes: do ta njihni nga zëri i tij i ashpër dhe nga këmbët e tij të zeza." Kecat thanë: " Nënë e dashur, do ta kemi parasysht. Mund të shkosh pa u merakosur." Plaka blegëriu dhe mori e qetë rrugën.

Nuk vonoi shumë dhe dikush trokiti në derë të shtëpisë: "Hapeni, fëmijë të dashur, nëna juaj ju ka sjellur diçka". Por keçërit dëgjuan zërin e ashpër dhe e ditën se ishte ujku. "Ne nuk e hapim", - thirrën ata – "ti nuk je nëna jonë. Ajo ka zë të butë dhe të dashur. Zëri yt është i ashpër. Ti je ujku." Ujku shkoi te një bakall dhe bleu një sasi të madhe shkumëzash. Ata i ngrëni dhe zëri ju bë i butë. Atëherë u kthye sërish dhe thirri: "Hapeni, të dashur fëmijë, është nëna juaj dhe ju ka sjellur secilit diçka." Por ujku kishte vënë putrën e tij të zezë në dritare dhe këtë e kishin parë fëmijët, të cilët thirrën: "Ne nuk e hapim. Nëna jonë nuk ka këmbë të zezë si ti: ti je ujku." Atëherë ujku vrapoi tek një mullis dhe tha: "Ma lyej putrën me miell të bardhë." Mullisi mendoi: ujku dëshiron ta mashtrojë dikë dhe kundërshtoi, por ujku i tha: "Nëse nuk e bënë, do të të copëtoj". Mullisi u frikësua dhe ia bëri putrën e bardhë. Ja, kështu janë njerëzit.

Keqbërësi shkoi për herë të tretë tek dera e shtëpisë, trokiti dhe tha: " Hapeni fëmijë, nënëza juaj e dashur ka ardhur në shtëpi dhe ju ka sjellur secilit diç nga pylli." Kecat thirrën: tregona putrën tuaj që ta dimë se je nëna jonë." Ai tregoi putrën e tij për dritare dhe kur e panë se ishte e bardhë, menduan se çdo gjë është e vërtetë dhe e hapën derën. Por ai që erdhi ishte ujku. Ata u tmerruan dhe deshën të fshehen. Njëri kërceu nën tavolinë, tjetri në shtrat, i treti në stufë, i katërti në kuzhinë, i pesti në orman, i gjashti nën lavabo, i shtati në arkën e orës së murit. Por ujku i gjeti të gjithë dhe nuk e zgjati shumë: i futi njërin pas tjetrit në grykën e tij; vetëm më të riun në arkën e orës nuk e gjeti. Kur ujku e bëri qejfin e tij ia mbathi, u shtri nën një pemë në livadh dhe filloi të flejë.

Pas pak erdhi dhia nga pylli në shtëpi. Ah, ç'ju desh të shohë! Dera e shtëpisë ishte hap e krah: tavolina, karriget dhe bankat ishin të hudhura andej – kënde, lavaboja ishte në mbeturina. Mbulesa dhe jastaku ishin tërhehequr zvarrë nga shtrati. Ajo kërkonte fëmijët e saj, por nuk i gjente askush. Ajo i thirri njërin pas tjetrit në emër, por askush nuk përgjigjej. Kur i erdhi radha më të riut, u dëgjua një zë i butë: " nënë e dashur, unë jam në arkën e orës." Ai i tregoi asaj se si kishte ardhë ujku dhe si i kishte ngrënë të gjithë. Mund ta merrni me mend se si ka qajtur për fëmijët e saj të gjorë.

Mënë fund, kur nxori gjëmën, u nis dhe me të shkoi edhe keci i vogël. Kur mrvërritën në livadh, nën një pemë, ishte shtrirë ujku dhe ngërrhatëte aq sa dridheshin edhe degët e pemës. Ajo e vështroi atë nga të gjitha anët dhe pa se në barkun e tij diç po lëvizte dhe përpëllte. Oh zot, a janë të gjithë fëmijët e mi, të cilët ai i përbiu për darkë, ende gjallë dhe ndoshta nuk kanë pësuar dëmtime, sepse përbindëshi do t'i ketë përbier të gjithë në pangopshmërinë e tij? Ajo u kthye në shtëpi dhe mori gërshtë, gjilpër dhe pe. Kështu ajo ia preu barkun përbindëshit dhe njëri keca nxori kokën përjashta dhe kur preu edhe më tej dolën të gjashtë keçërit njëri pas tjetrit të padëmtuar, sepse përbindëshi i kishte përbierë të gjithë në pangopësinë e tij. Ky ishte një gëzim. Përqafonin nënën e tyre dhe kërcenin si terziu në dasmë. Por plaku tha: "Shkoni tash dhe kërkoni gurë të rëndë. Me ta duhet t'ja mbushim barkun shtazës së pashpirtë përderisa është ende në gjumë." Të shtatë kecat me ngut mblodhën gurët dhe ia futën ujkut në bark, aq sa zuri, pastaj plaka ia qepi barkun me shpejtësi, që të mos vërente asgjë dhe të mos mund të lëvizte.

Kur ujkut i doli gjumi, u ngrit në këmbë dhe pasi që gurët në bark i shkaktunin etje të madhe, desh të shkojë tek një bunar për të pirë ujë. Por kur filloi të ecë dhe të lëvizë herë andej e herë kënde, gurët në barkun e tij filluan të rrapëllinin. Atëherë thirri ai:

"Kush rrapëllon dhe kush nëpër barkun tim?"

Mendova se janë shtatë kecërit
E duket se gurë të zhurmshëm janë"

Dhe kur erdhi pranë bunarit dhe u përkul mbi ujë dhe dëshiroi të pinte, gurët i dolën jashtë dhe ai u mbyt në ujë me gjëmim. Kur shtatë kecërit këtë e panë erdhën duke vrapuar dhe brohoritnin: "Ujku ka ngordhur! Ujku ka ngordhur!" dhe nga gëzimi kërcenin me nënën e tyre rreth bunarit.